

Liefdessafari

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440608

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Dutch Venture Publishing

Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing

Auteur: Lizzie van den Ham

Tekstredactie: Jen Minkman

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

Proloog

‘Joehoe!’ tetterde Debbie, die de deur van haar broers appartement opendraaide met de reservesleutel. ‘Ik ben er!’

Ze hoorde Finn lachen. ‘Ja, jij bent er, maar heb je ook mijn Chinese bestelling bij je?’ riep hij vanuit de woonkamer.

Debbie schopte haar schoenen uit en liep door naar de ruimte waar haar broer zat, terwijl ze twee tasjes vol afhaaleten meedroeg. ‘Natuurlijk,’ zei ze verontwaardigd. ‘Dat is traditie.’

Eén keer in de twee weken kwam ze bij Finn in Amstelveen langs met eten van hun lievelingschinees. Haar broer was een paar jaar geleden verhuisd uit Amsterdam en vond het nog steeds jammer dat hij geen eten meer kon laten bezorgen van Lok Foe, dus nu regelde zij dat voor hem. Het restaurant zat vlak bij haar werk, dus nadat ze vandaag de hele dag bij Troubadour Themareizen had gewerkt aan de nieuwste pakketreis die ze gingen aanbieden, was ze eerst bij Lok Foe langsgegaan.

Debbie stapte de woonkamer in en verschoot van kleur toen ze zag dat Finn niet alleen was.

Zijn buurman Sam was er ook, dat lekkere ding dat ze voor het eerst op Finns verjaardag had gezien. Debbie had toen even met hem gepraat en hem daarna nog een paar keer gezien, maar ze kreeg niet zo goed hoogte van hem. Ze wist niet of hij haar interessant vond. Zij vond hém in elk geval wel interessant, maar *no way* dat ze Finn over Sam ging uithoren. Haar broer was de minst subtiele man op het noordelijk halfrond.

‘Hoi Debbie,’ zei Sam vriendelijk. Zijn bruine haren glansden in het avondlicht en hij keek haar nieuwsgierig aan toen hij de tasjes in haar hand zag. ‘Werk je tegenwoordig voor de bezorgdienst?’

‘Nee hoor,’ lachte ze. ‘Nog steeds bij Troubadour. Ik ben bezig met een reis regelen naar Kenia. Het is de eerste keer dat we iets in Afrika doen, dus ik vind het best wel spannend.’

Tot nu toe had het reisbureau zich beperkt tot bestemmingen in Europa, maar daar kwam nu verandering in. Bas Schulte, de baas van het reisbureau, had haar gevraagd om de pakketreis naar Kenia op zich te nemen toen zij die bestemming in Afrika had voorgesteld tijdens de vergadering. Ze was net klaar met de brochure ontwerpen en teksten schrijven. Ze had

een proefdruk meegenomen om nog een keer secuur door te nemen op spelfouten voor ze er meteen duizend lieten maken. Vol trots trok ze de brochure uit haar tas en legde hem op tafel.

Sams groene ogen begonnen meteen te glanzen. ‘Wauw,’ zei hij. ‘Dat ziet er leuk uit, zeg! Ik heb altijd al eens naar Kenia gewild.’

Debbies hart maakte een sprongetje. ‘Nou, wat houdt je tegen?’

Sam pakte de brochure op en begon erdoorheen te bladeren. ‘Mag ik deze houden?’ vroeg hij. ‘Dan ga ik eens kijken. Ik ben van plan om in april of mei twee weken vrij te nemen.’

‘Eh... ja hoor.’ Eigenlijk had ze deze brochure zelf nodig, maar ze ging deze kans om Sam mee te nemen op een reis die zij begeleidde niet laten lopen. Desnoods reed ze straks nog even langs kantoor om een andere proefdruk te pakken zodat ze die vanavond laat kon doornemen.

Finn had ondertussen de tasjes uitgepakt en was met borden in de weer. ‘Eet je mee?’ vroeg hij aan Sam, terwijl hij een stapel borden en bestek op tafel neerzette.

‘Is er wel genoeg voor drie personen?’ Sam keek naar de bakjes.

Debbie en Finn barstten allebei in lachen uit. ‘Als je bij deze Chinees een menu voor één

haalt kun je er altijd met een heel gezin van eten,' antwoordde Finn. 'Dus geen zorgen.'

Sam dacht even na en schudde toen zijn hoofd. 'Ik ben niet zo dol op Chinees. En ik moet ook nog wat werk afmaken. Maar bedankt voor het aanbod. En jij bedankt voor de brochure.' Hij keek Debbie aan. 'Je hoort van me.'

Met kloppend hart keek Debbie toe hoe Finn even later samen met Sam naar de deur toe liep. Zou dit echt gaan gebeuren? Zou haar *crush* een reis boeken naar Kenia? Ze hoopte het maar, dan had ze bij deze haar eerste klant al geworven. Bas Schulte kon trots op haar zijn!

'Zo, eet smakelijk,' wenste haar broer even later toen ze de bak met miniloempia's open-trokken. 'Heb je zin in die reis?'

'Ja! Al vind ik het wel spannend.' Debbie beet op haar lip. 'Het zou leuk zijn als Sam ook meeging. Dan ken ik tenminste al iemand.'

Finn trok een wenkbrauw op. 'Zo goed ken je hem nou ook weer niet. Je hebt amper tien woorden met die gast gewisseld.'

Ze kreeg een kleur. 'Nou, misschien waren het wel tien fantastische woorden,' protesteerde ze.

'Bij Sam? Weinig kans. Hij moppert vaak over dingen.'

Debbie keek Finn verbaasd aan. ‘Vind je? Ik vond hem juist heel aardig overkomen.’

Haar broer begon alwetend te grijnzen. ‘Oh jee, zie ik sterretjes in je ogen? Pas maar op, zusje. Mag jij de deelnemers wel verleiden in Kenia?’

Nu moest ze echt keihard blozen. ‘Je houdt je mond hoor,’ dreigde ze. ‘Ik wil niet dat Sam weet dat ik, eh...’

‘Elk woord dat hij spreekt fantastisch vindt,’ maakte Finn de zin droog af. ‘Is goed, ik zwijg als het graf. Maar ik zal erop toezien dat hij die reis echt boekt. Zo ben ik ook wel weer.’

‘Dat is aardig van je. Maar aan je gezicht zie ik dat je het er niet mee eens bent.’

Finn schudde zijn hoofd. ‘Nee, want hij is je type niet.’

Debbie zei niets meer terug en propte een loempia in haar mond. Ze hoopte maar dat Finn woord zou houden en inderdaad zijn mond niet voorbij praatte... én Sam zo ver kreeg dat hij echt mee zou gaan op haar reis. Al was hij dan volgens haar broer “haar type niet”.

1.

Het was een paar weken later, begin mei, en Debbie was inmiddels aangekomen in Kenia. Ze stond pal voor het vliegveld haar groep op te wachten. Steeds meer passagiers stapten de terminal uit en Debbie tilde haar Troubadour Themareizen welkomstbord nog maar eens op. Ze was zich ervan bewust hoe vochtig haar handpalmen waren, ondanks de kalmerende koele bries die om haar blote schouders waaide en met haar bruine haren speelde. Zij en Felix, de assistent-gids uit Kenia, stonden nu al bijna een half uur buiten de aankomsthal. Eva, een van de groepsleden, had haar net via de Whatsappgroep laten weten dat zij en de anderen eindelijk hun bagage hadden kunnen oppikken van de band. Er was wat vertraging geweest.

‘Maak je geen zorgen,’ zei Felix tegen haar in het Nederlands. ‘Het duurt hier wel vaker lang. Alles in Kenia gaat op een ander tempo.’

Debbie glimlachte. ‘Dank je wel. Ja, we zullen aan een andere cultuur moeten wennen, maar dat is waarom we allemaal op reis willen, toch? Ik ben blij dat jij er bent, anders had ik niet ge-

weten hoe ik het allemaal moest bolwerken.'

Felix Osur sprak niet bij toeval perfect Nederlands: hij had een Keniaanse vader en een Surinaams-Nederlandse moeder. Hij had Debbie net al verteld dat hij in Amsterdam was opgegroeid, maar dat zijn vader daar niet meer woonde omdat zijn ouders gescheiden waren. Nu woonde hij de ene helft van het jaar bij zijn vader in Kenia en verzorgde hij groepsreizen, terwijl hij de andere helft van het jaar bij zijn moeder woonde en haar hielp in het Surinaamse restaurant dat ze runde. Zelf een huis zoeken vond hij nog niet nodig en bovendien bijna niet te doen met de krappe huizenmarkt.

Felix knikte haar kalm toe. 'Alles komt goed. Overall is altijd een oplossing voor.'

Dat kon hij nou wel zo leuk zeggen, maar helemaal gerust voelde Debbie zich nog niet. De persoon van wie ze zo graag iets had willen horen, had nog niets gezegd in de Whatsappgroep en heel even maakte ze zich zorgen dat hij van gedachten was veranderd. Maar ze zette die gedachte van zich af, getroost door het laatste gesprek dat ze met Finn had gehad. Toen ze elkaar spraken, had haar broer Debbie ervan verzekerd dat hij zo'n beetje náást Sam had gezeten en over zijn schouder had meegekeken

toen die de reis had geboekt. Dat Sam ernaar uitkeek om eindelijk voet in Afrika te zetten. Als de buurman van Finn om een of andere reden niet zou kunnen komen, zou hij zeker het fatsoen hebben gehad om haar dat al vóór de reis te laten weten.

Haar lippen plooiden zich tot wat ze hoopte dat een ontspannen glimlach was en Debbie bestudeerde de onbekende mensen die uit de terminal tevoorschijn kwamen. Volgens haar profielfoto op Whatsapp moest Eva in elk geval lang, zwart haar hebben. In plaats daarvan viel haar blik op een andere, rijzige gestalte en haar adem stakte.

Daar was hij eindelijk! Sam duwde een bagagekarretje voor zich uit terwijl hij nonchalant de menigte afspeurde. Zijn lichtbruine haar werd naar achteren gehouden door een zonnebril die hij op zijn voorhoofd had gezet, waardoor zijn jukbeenderen extra opvielen. Vrijwel onmiddellijk zag hij haar en draaide de kar in hun richting. Felix, de assistent-gids, wilde iets zeggen, maar dat werd overstemd door het geschreeuw van opwinding overal om Debbie heen en het geluid van haar eigen hart dat tegen haar ribbenkast bonkte als de vleugels van een kolibrie.